

‘Ik was ineens een dealer’

Het leven lacht Lars toe. De achttienjarige jongeman heeft een lieve vriendin, volgt met veel plezier een opleiding tot vrachtwagenchauffeur en droomt erover om in de verdere toekomst iets in de jeugdreclassering te doen.

Hoe anders was het nog geen jaar geleden. De nu zo beleefde Lars daalde langzaam af in de wereld van criminaliteit. Niet op de laatste plaats door zijn vrienden die met hun hanggroep berucht waren om hun criminele streken. Van vandalisme en diefstal tot geweldplegingen en drugshandel. Lars zelf hield zich bezig met drugs. „Dat ging als vanzelf. Ik wist bij wie ik het kon krijgen en ik regelde dat voor iemand. Voor ik het wist, kwamen er steeds meer mensen naar me toe met verzoekjes voor drugs. Ik was ineens een dealer.”

Zijn vriendin Kim wist ervan, maar kon hem er niet van weerhouden te dealen. „Hij zei wel dat hij wilde stoppen, maar deed het dan toch weer.” Zijn ouders wisten van niets, maar hadden wel hun vermoedens. „We wisten dat zijn vriendengroep problemen veroorzaakte. Als we wat hoorden over de groep, zorgden we er altijd voor dat we dat aan de politie doorseinden. We hoopten Lars daarmee terug te krijgen”, vertelt moeder Karin.

Lars dealde in totaal een jaar lang in drugs. Toen werd hij door de politie van bed gelicht en gearresteerd. Drie dagen lang zat hij in een politiecel. Dat was voor hem een duidelijke waarschuwing te stoppen met dealen, zegt hij achteraf.

De reclassering legde hem vervolgens de keuze voor: of regelrecht naar een gesloten jeugdinrichting of meedoen met Sociale Netwerk Controle van Topaze. „Die keus was voor ons als ouders niet moeilijk”, weet vader John nog goed. „Een jeugdinrichting roept veel negatieve associaties op. De polsband leek ons juist een mooie kans.”

Het hele gezin kijkt positief terug op dat half jaar met polsband. Lars kreeg in het begin drie zones aangewezen waar hij mocht verblijven: thuis, bij zijn vriendin thuis en op school. Op andere plekken mocht hij niet zijn. Later kreeg hij meer vrijheid.

Ook de bijeenkomsten met vertrouwenspersonen, familie en vrienden van zowel ouders als Lars, hebben enorm geholpen. „Dat je omgeving de moeite neemt om mee te helpen, motiveert enorm. Je voelt je heel verantwoordelijk om de missie te laten slagen”, legt John uit.

Ook voor Lars was die eerste bijeenkomst met het netwerk een keerpunt. „Ik was nooit gemotiveerd, omdat er altijd door de hulpverlener werd gezegd wat ik moest doen. Nu moest ik dat zelf doen. In het begin was dat lastig, maar toen ik mijn doelen schreef, dacht ik: dit kan ik wel zelf. Daardoor lukte het ook om ineens te stoppen met dealen, afscheid van foute vrienden te nemen en te gaan voor mijn schooldiploma. Dat voelde ik eerst niet.”